

Sygn. akt II KZ 39/21

POSTANOWIENIE

Dnia 12 października 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Motuk

w sprawie skazanego **Z. B. K.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 12 października 2021 r.

zażalenia skazanego na zarządzenie Przewodniczącego X Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w W.

z dnia 9 lipca 2021 r., sygn. akt X WKK (...) (X Ka (...))

o odmowie przyjęcia kasacji wniesionej przez skazanego Z. B. K. (będącego radcą prawnym) od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 25 marca 2021 r., sygn. akt X Ka (...)

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem – na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. – odmówiono przyjęcia kasacji wniesionej przez skazanego Z. B. K. (będącego radcą prawnym) od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 25 marca 2021 r., sygn. akt X Ka (...) – wobec stwierdzenia, że kasacja jest niedopuszczalna z mocy ustawy, albowiem Z. K. został skazany wyłącznie na karę grzywny oraz orzeczono względem niego środki karne.

Zażalenie na powyższe zarządzenie złożył skazany Z. K., zarzucając „*błąd w ustaleniu podstaw kasacyjnych i w tym zakresie pominięcie możliwości przyjęcia kasacji do rozpoznania w oparciu o przepis Konstytucji RP*”.

Wskazując na ten zarzut, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia i przekazanie sprawy „Przewodniczącemu Sądu Okręgowego w W.” do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie jest oczywiście bezzasadne.

Stosownie do dyspozycji art. 523 § 1, § 2 oraz § 4 k.p.k., kasację na korzyść oskarżonego strony procesowe mogą wnieść jedynie w razie skazania za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania – bądź też z powodu wystąpienia uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. Ograniczenie to nie dotyczy podmiotów specjalnych wymienionych w art. 521 k.p.k.

W zaskarżonym zarządzeniu prawidłowo wskazano, że Z. K. za popełnione przestępstwo został skazany na karę grzywny oraz orzeciono wobec niego środki karne, a wniesiona w jego sprawie kasacja nie została oparta na zarzucie, który wskazywałby na zaistnienie uchybienia przewidzianego w art. 439 k.p.k. Tego rodzaju ustaleń skarżący w istocie nie kwestionował. Przekonanie autora zażalenia, że jego sprawa co do kwestii przyjęcia kasacji wymaga pominięcia przepisów procedury karnej i bezpośredniego zastosowania Konstytucji, jest stanowiskiem dalece dowolnym i nie wykazuje uzasadnienia normatywnego. *Notabene*, choć w zarzucie zażalenia skarżący podnosi, że kasacja w jego sprawie powinna zostać przyjęta w oparciu o „przepis Konstytucji RP”, to jednak bezpośrednio na takie unormowanie konkretnie nie wskazuje. Należy zauważyć, że przywołane na poparcie stanowiska żalącego orzeczenia Sądu Najwyższego, odnoszą się do problematyki przekroczenia granic rozpoznania kasacji, które ustanowione zostały w art. 536 k.p.k. Judykаты te nie dotyczą natomiast ograniczeń we wnoszeniu kasacji, które mają swoje źródło w art. 523 k.p.k.

Należało zatem stwierdzić zasadność zaskarżonego zarządzenia. Zarówno zarzuty zażalenia, jak również argumentacja przywołana w uzasadnieniu tego środka odwoławczego, nie wskazują na naruszenie przepisów prawa, które skutkowałoby wadliwością zaskarżonego zarządzenia.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

